

Arrest

**nr. 340 967 van 11 februari 2026
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. ZAMANI
Frans Gasthuislaan 33
1081 BRUSSEL**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. ZAMANI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten.

Op 6 december 2025 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 januari 2026 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 30 januari 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en afkomstig uit Rafah, Gaza. U bent geregistreerd bij het UNRWA agentschap (registered refugee). Uw tante A.R. (OV 8XXXXXX) en oom A.O. (OV 8XXXXXX) verblijven momenteel in België na een erkenning als vluchteling.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U heeft Gaza verlaten op 18 november 2023 met uw Palestijns paspoort vanwege het oorlogsgeweld. U reisde naar Egypte waar u zo'n twee jaar verbleef. Dankzij de dubbele nationaliteit (Palestina-Egypte) van uw moeder kon ook u de Egyptische nationaliteit verkrijgen. U bracht alles hiertoe in orde met de Egyptische autoriteiten en verkreeg een Egyptisch paspoort. U ondervond moeilijkheden bij het zoeken naar werk in Egypte en ondervond discriminatie bij uw dagelijkse activiteiten. Met uw Egyptisch paspoort reisde u naar Marokko en reisde vervolgens door naar België, waar u op 6 december 2025 om internationale bescherming verzocht. Bij aankomst in België legde u uw Palestijns paspoort neer met ontbrekende pagina's en verklaarde u uw Egyptische paspoort te hebben vernietigd. U heeft verschillende familieleden die nog in Egypte wonen. Bij terugkeer naar Gaza vreest u de oorlog en slechte omstandigheden. Bij terugkeer naar Egypte vreest u er de hoge kosten voor ziekenzorg en de discriminatoire behandeling vanwege uw Palestijnse afkomst.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel Palestijns paspoort neer en kopieën van volgende documenten voor: uw Palestijnse identiteitskaart, de Palestijnse paspoorten van uw familieleden, een Palestijns reisdocument van uw zus, een UNRWA kaart met schooldocumenten van een familielid, uw geboorteakte, de huwelijksakte van uw grootouders, het Egyptisch paspoort van uw moeder, de Belgische verblijfstitel van uw tante, een Belgisch medisch attest, een bundel met documenten van Gaza en een bundel met foto's van u en uw familie in Gaza. Daarnaast legt u ook video's neer omtrent de problemen die uw familie in Gaza ondervinden.

B. Motivering

BPN

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Versnelde procedure

Het feit dat u waarschijnlijk, te kwader trouw, een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u noch de status van vluchteling noch de status van subsidiair beschermde kan toegekend worden, dit om onderstaande redenen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Gaza de bijstand van de UNRWA verkreeg. De vaststelling dat u bij de UNRWA geregistreerd staat als vluchteling (registered refugee) betekent niet dat het CGVS ipso facto artikel 1D van de vluchtelingenconventie moet toepassen. Immers, wanneer een verzoeker, zoals u, de nationaliteit verworven heeft van een derde land, in casu Egypte, geniet hij de bescherming van dat land en valt hij niet langer onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet (Zie in die zin ook UNHCR "Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees" van december 2017, paragraaf 32 en voetnoot 69 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a1836804.html>).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw

verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Artikel 48/6, § 5 Vw. bepaalt evenwel ook dat de beoordeling van een verzoek op individuele basis gebeurt en dat, onder meer, rekening moet gehouden worden met “de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten” en met “de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”.

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, **nationaliteit(en)**, leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen Egyptisch paspoort naar België gereisd bent en dat u dit paspoort voor uw aankomst heeft vernietigd (CGVS p. 5) om vervolgens bij aankomst een ander paspoort voor te leggen. Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou vernietigen, komt weinig overtuigend over. Dit is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in Egypte. U legt van uzelf en uw familieleden wél kopieën van de Palestijnse paspoorten neer (zie groene map – documenten familieleden), hetgeen impliceert dat u het belang van het nemen van een reservekopie kent. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw Egyptisch reisdocument of een kopie ervan wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, Egypte, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw Egyptisch paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft vernietigd, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig weggooien/verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten (cfr. supra). Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u

doelbewust documenten vernietigd/weggegooid heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Het CGVS betwist niet dat u van Palestijnse origine bent, noch dat u er geboren en getogen bent of slechts korte tijd in Egypte heeft gewoond. Het is evenwel een feit dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben, en, in bepaalde gevallen, daar de nationaliteit hebben verkregen (inclusief in Egypte). Uit objectieve informatie blijkt dat na een wijziging van de Egyptische nationaliteitswet in mei 2011 een groot aantal Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook de Egyptische nationaliteit hebben gekregen (zie blauwe map: COI Focus. Egypte : Naturalisation des résidents palestiniens de mère égyptienne, 21 novembre 2016). U stelt dat u de Egyptische nationaliteit heeft verkregen vanwege uw Egyptische moeder en grootmoeder (CGVS p.5), hetgeen in lijn ligt met wat wordt beschreven in de voormelde COI Focus. Volgens sommige bronnen wordt het aantal Palestijnen dat in de Gazastrook woont en de Egyptische nationaliteit heeft, geschat op ongeveer 50.000 (Cfr. Al Jazeera, 'We saw death': Egyptian nationals trying to leave Gaza stuck at Rafah, 9 november 2023, beschikbaar op : <https://www.aljazeera.com/features/2023/11/9/we-saw-death-egyptian-nationals-trying-to-leave-gaza-stuck-at-rafah>).

Het Commissariaat-generaal stelt in uw geval vast dat u in het bezit bent (geweest) van een Egyptisch paspoort en dus **de Egyptische nationaliteit** bezit. U verklaart immers tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u de Palestijnse nationaliteit heeft. Wanneer u wordt gevraagd of u daarnaast over nog een andere nationaliteit beschikt, antwoordt u "Eigenlijk ben ik ook houder van de Egyptische nationaliteit door mijn ouders, als middel om naar hier te kunnen komen. (...) mijn oma heeft dat ook van haar oma, waardoor mijn moeder dat ook heeft gekregen, dan heb ik dat via mijn moeder." (CGVS p. 3). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat u met een Egyptisch paspoort naar België reisde (zie administratief dossier – mailverkeer luchtvaartmaatschappij Air Arabia). Dit wordt door u bevestigd gezien u stelt dat u dit paspoort in Egypte heeft aangevraagd opdat u naar België zou kunnen komen (CGVS p. 4). Dat u hierover bij de registratie van uw verzoek om bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken leugenachtige verklaringen heeft afgelegd waarbij u stelde dat dit paspoort ongeveer een fake document was (zie administratief dossier, verklaring DVZ nummer 32), ondermijnt in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid en verklaringen omtrent de omstandigheden van uw verblijf in Egypte.

Uw jongste broer en moeder bezitten eveneens een Egyptisch paspoort (CGVS p. 6-7). Gevraagd of u een kopie van hun paspoort kan opsturen, antwoordt u bevestigend (CGVS p. 7). U werd niet éénmaal (CGVS p. 7) maar tweemaal (CGVS p. 13) eraan herinnerd dat u de Egyptische documenten dient door te sturen. Tot op heden heeft u echter geen enkel Egyptisch verblijfsdocument van u of uw familie doorgestuurd, hetgeen doet vermoeden dat u deze documenten wilt verhullen voor de Belgische asieldiensten. Uit al het voorgaande kan echter worden besloten dat u de Egyptische nationaliteit bezit.

Vrees ten aanzien van Egypte:

Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming werd u gevraagd een overzicht te geven van de feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst, waarbij u antwoordde dat u bent gevlucht voor de oorlog. Vervolgens verwees u naar Egypte en verklaarde u dat u vreest er niet te kunnen werken of studeren, dat de medische behandelingen er te duur zijn en u er werd gediscrimineerd (zie administratief dossier – vragenlijst CGVS nummer 5). Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt dat uw Egyptische nationaliteit u geen voordelen oplevert (CGVS p. 3), wordt u gevraagd om hierover duidelijkheid te scheppen en verklaart u dat u meer moet betalen dan andere Egyptenaren bij inschrijving in het hoger onderwijs of het nemen van een taxi, geen medische zorgen of ziekteverzekering krijgt, minder arbeidskansen krijgt en steeds als vreemdeling wordt behandeld (CGVS p. 4).

U heeft verschillende familieleden die in een huurwoning in Egypte wonen. Uw moeder heeft de mogelijkheid er te werken, maar doet dat niet. Uw vader kan er niet werken wegens administratieve redenen (CGVS p. 8). U stelt dat u niet kan werken in Egypte omdat de lokale werkgevers liever oorspronkelijke Egyptenaren in dienst nemen en geen immigranten (CGVS p. 9). U heeft in Egypte zowel valse als authentieke reisdocumenten aangevraagd (CGVS p. 9). U ging onder meer naar een officieel gebouw van de Egyptische overheid om uw paspoort aan te vragen (CGVS p. 5) en regelde een visum via een commercieel kantoor dat visa uitreikt voor o.a. buitenlandse voetbalmatches te kunnen volgen (CGVS p. 10). Doorheen uw persoonlijk onderhoud vertelt u aldus verschillende keren over uw familie, achtergrond, administratieve situatie en levensloop in Egypte. Daarbij maakt u, behalve de beweerde feiten van discriminatie en uitsluiting, geen melding van elementen die een ernstig en reëel risico op een gegronde vrees tot vervolging kunnen inhouden.

Uit uw verklaringen dienaangaande blijkt dat uw asielmotieven niet leiden tot een ernstig en reëel risico op vervolging of ernstige schade zoals bepaald in de conventie van Genève. U brengt geen stavingstukken of andere geloofwaardige elementen naar voor die uw beweringen dienaangaande kunnen aantonen.

Bovendien heeft u getracht bepaalde elementen omtrent de omstandigheden van uw verblijf in Egypte te verhullen (cfr. supra) waardoor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ten aanzien van dit land allerminst kunnen worden aangenomen louter op basis van verklaringen die u niet verder staft.

In zoverre u aanhaalt dat aan uw familieleden de status van vluchteling werd toegekend, dient te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker, zoals het hebben van één of meerdere nationaliteiten. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden onderzocht op z'n eigen merites waarbij het aan u is om op concrete manier aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, *quod non in casu*.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie **COI Focus Egypte. Veiligheidssituatie van 7 oktober 2024**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20241007.pdf) blijkt dat Egypte in het verleden te maken kreeg met twee grotere golven van geweld: enerzijds de terreuraanslagen op het vasteland, en anderzijds een jihadistische insurrectie in Noord-Sinaï.

Verschillende "historische" terreurorganisaties die in het verleden aanslagen hebben gepleegd op het **Egyptische vasteland**, zoals Gama'a al-Islamiyya, Hassm, Leewa al-Thawra en Al-Mourabitoune, blijken heden niet meer actief te zijn en geen operationele activiteiten te ontplooien. De Egyptische politie en veiligheidsdiensten zijn er immers in geslaagd een aanzienlijk aantal terroristische cellen te ontmantelen, in die mate dat het geweld op het Egyptische vasteland op een historisch laag niveau is teruggevallen.

Ongeveer tien jaar lang, van 2011 tot 2021, werd **Noord-Sinaï** geteisterd door een insurrectie van de terreurgroep Wilayet Sinaï, jihadistische rebellen die zich vanaf 2014 affilieerden met de terreurgroep van de Islamitische Staat. Een combinatie van een doorgedreven counterinsurgency-strategie door het leger, allianties met lokale tribale militieën, en in het laatste stadium van het conflict, het nemen van amnestiemaatregelen, heeft het Egyptische regime echter in staat gesteld om de activiteiten van Wilayet Sinaï in het gebied vrijwel volledig te elimineren. Vanaf 2021 begon Wilayet Sinaï uiteen te vallen, waarna de voornaamste leider van Wilayet Sinaï, Abu Hamza al-Qadi, zich in het najaar van 2021 overgaf aan de Egyptische veiligheidsdiensten. In februari 2023 verklaarde president Sisi dat het terrorisme in Sinaï verslagen was en het conflict daarmee beëindigd.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau sinds de laatste jaren, voornamelijk sinds het najaar van 2023, zowel in Noord-Sinaï als in de rest van Egypte, significant gedaald is. Heden is het geweld tegen de burgerbevolking bijna tot nul herleid en worden er nog nauwelijks terroristische incidenten opgetekend door ACLED. Wat betreft het actuele geweld, zijn er meldingen van hardhandig optreden van de politie en de veiligheidsdiensten tegen opposanten en sektarische incidenten gericht tegen de christelijke gemeenschap.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er in Egypte actueel een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Egypte een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw Palestijnse identiteitsdocumenten zijn een aanwijzing voor uw Palestijnse nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet wordt betwist. De Palestijnse identiteitsdocumenten van uw familieleden zijn een aanwijzing voor hun nationaliteit en de familieband met deze personen, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist. Daarbij wordt opgemerkt dat het louter neerleggen van een Palestijns paspoort – en bij uitbreiding andere Palestijnse burgerlijke aktes – van uzelf of uw familieleden niet uitsluit dat u of uw familieleden daarnaast nog een andere nationaliteit en paspoort kunnen bezitten. Het Palestijns reisdocument van uw zus toont slechts aan dat zij een bepaalde reisweg heeft afgelegd en is niet relevant op uw individuele situatie. De UNRWA kaart toont slechts aan dat u geregistreerd bent bij het UNRWA agentschap. De UNRWA schooldocumenten staan niet op uw naam en zijn aldus niet relevant voor uw verzoek om bescherming. De huwelijksakte van uw grootouders toont slechts aan dat zij getrouwd zijn, hetgeen niet wordt betwist. Uw geboorteakte is slechts een indicatie voor de registratie van uw geboorte bij de Palestijnse autoriteit in Gaza, hetgeen niet wordt betwist. De Belgische verblijfstitel van uw tante toont slechts aan dat zij geldig in België verblijft, doch heeft geen impact op uw verzoek voor bescherming (cfr. supra). Het medisch attest toont hoogstens aan dat u verwondingen opliep in

België, hetgeen niet wordt betwist. De bundels met documenten uit Gaza bevat stukken zoals water- en elektriciteitsfacturen uit Gaza, uw rijbewijs, documenten van het voormalige werk van uw vader en studiedocumenten van uw scholing in Gaza, doch zijn niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om bescherming en mogelijkheid tot terugkeer naar Egypte. Het beeldmateriaal van de penibele omstandigheden waarin uw familieleden in Gaza verblijven is evenmin relevant voor de beoordeling van uw verzoek om bescherming en mogelijkheid tot terugkeer naar Egypte. Het Egyptisch paspoort van uw moeder toont aan dat zij de Egyptische nationaliteit heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de "*Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991)*" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris):

"[...]

3. Nieuwsartikel *The New Arab* d.d. 15 juni 2023;

4. Rapport *Canadian Association for Refugee and Forced Migration Studies* van juli 2020;

5. Nieuwsartikel *Middle East Democracy Center* van juli 2024".

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart dat hij bij terugkeer naar Gaza de oorlog en de slechte levensomstandigheden vreest. Bij terugkeer naar Egypte vreest hij de hoge kosten voor ziekenzorg en discriminatie vanwege zijn Palestijnse afkomst. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

5.2. Met betrekking tot verzoekers nationaliteit stelt de Raad het volgende vast.

In geval een verzoeker om internationale bescherming, zoals *in casu*, twee nationaliteiten bezit, moet een vrees voor vervolging ten aanzien van beide landen worden aangetoond om erkend te kunnen worden als vluchteling, wat impliceert dat is komen vast te staan dat de verzoeker in geen van beide landen, *in casu* Palestina en Egypte, toegang heeft tot daadwerkelijke bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Dit volgt uit de definitie van vluchteling, volgens dewelke een vluchteling elke persoon is “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen...” en het subsidiaire karakter van internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers enkel worden toegekend indien de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming omdat het garanderen en beschermen van de veiligheid van hun onderdanen een verplichting is van Staten. In geval van dubbele nationaliteit slaat de term “land waarvan hij de nationaliteit bezit” op elk land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Om dezelfde redenen geldt dit ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar “land van herkomst” in deze wetsbepaling moet eveneens begrepen worden als het land of de landen van nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming.

Mede gezien het voorgaande, stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Gaza de bijstand van de UNRWA verkreeg. De vaststelling dat u bij de UNRWA geregistreerd staat als vluchteling (registered refugee) betekent niet dat het CGVS ipso facto artikel 1D van de vluchtelingenconventie moet toepassen. Immers, wanneer een verzoeker, zoals u, de nationaliteit verworven heeft van een derde land, in casu Egypte, geniet hij de bescherming van dat land en valt hij niet langer onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg werd uw verzoek om internationale bescherming verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet (Zie in die zin ook UNHCR “ Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees” van december 2017, paragraaf 32 en voetnoot 69 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a1836804.html>).

*Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.*

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Artikel 48/6, § 5 Vw. bepaalt evenwel ook dat de beoordeling van een verzoek op individuele basis gebeurt en dat, onder meer, rekening moet gehouden worden met “de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten” en met “de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de

persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”.

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, **nationaliteit(en)**, leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen Egyptisch paspoort naar België gereisd bent en dat u dit paspoort voor uw aankomst heeft vernietigd (CGVS p. 5) om vervolgens bij aankomst een ander paspoort voor te leggen. Dat u een dermate belangrijk document zomaar zou vernietigen, komt weinig overtuigend over. Dit is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in Egypte. U legt van uzelf en uw familieleden wél kopieën van de Palestijnse paspoorten neer (zie groene map – documenten familieleden), hetgeen impliceert dat u het belang van het nemen van een reservekopie kent. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw Egyptisch reisdocument of een kopie ervan wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, Egypte, of een (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw Egyptisch paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft vernietigd, dan duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig weggooiën/verscheuren van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten (cfr. supra). Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd/weggegooid heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Het CGVS betwist niet dat u van Palestijnse origine bent, noch dat u er geboren en getogen bent of slechts korte tijd in Egypte heeft gewoond. Het is evenwel een feit dat staatlozen in het algemeen, en Palestijnen in het bijzonder doorheen hun levensloop één of meerdere landen van gewoonlijk verblijf kunnen hebben, en, in bepaalde gevallen, daar de nationaliteit hebben verkregen (inclusief in Egypte). Uit objectieve informatie blijkt dat na een wijziging van de Egyptische nationaliteitswet in mei 2011 een groot aantal Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook de Egyptische nationaliteit hebben gekregen (zie blauwe map: COI Focus. Egypte : Naturalisation des résidents palestiniens de mère égyptienne, 21 novembre 2016). U stelt dat u de Egyptische nationaliteit heeft verkregen vanwege uw Egyptische moeder en grootmoeder (CGVS p.5), hetgeen in lijn ligt met wat wordt beschreven in de voormelde COI Focus. Volgens sommige bronnen wordt

het aantal Palestijnen dat in de Gazastrook woont en de Egyptische nationaliteit heeft, geschat op ongeveer 50.000 (Cfr. Al Jazeera, 'We saw death': Egyptian nationals trying to leave Gaza stuck at Rafah, 9 november 2023, beschikbaar op : <https://www.aljazeera.com/features/2023/11/9/we-saw-death-egyptian-nationals-trying-to-leave-gaza-stuck-at-rafah>).

Het Commissariaat-generaal stelt in uw geval vast dat u in het bezit bent (geweest) van een Egyptisch paspoort en dus **de Egyptische nationaliteit** bezit. U verklaart immers tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u de Palestijnse nationaliteit heeft. Wanneer u wordt gevraagd of u daarnaast over nog een andere nationaliteit beschikt, antwoordt u "Eigenlijk ben ik ook houder van de Egyptische nationaliteit door mijn ouders, als middel om naar hier te kunnen komen. (...) mijn oma heeft dat ook van haar oma, waardoor mijn moeder dat ook heeft gekregen, dan heb ik dat via mijn moeder." (CGVS p. 3). Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat u met een Egyptisch paspoort naar België reisde (zie administratief dossier – mailverkeer luchtvaartmaatschappij Air Arabia). Dit wordt door u bevestigd gezien u stelt dat u dit paspoort in Egypte heeft aangevraagd opdat u naar België zou kunnen komen (CGVS p. 4). Dat u hierover bij de registratie van uw verzoek om bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken leugenachtige verklaringen heeft afgelegd waarbij u stelde dat dit paspoort ongeveer een fake document was (zie administratief dossier, verklaring DVZ nummer 32), ondermijnt in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid en verklaringen omtrent de omstandigheden van uw verblijf in Egypte.

Uw jongste broer en moeder bezitten eveneens een Egyptisch paspoort (CGVS p. 6-7). [...] Uit al het voorgaande kan echter worden besloten dat u de Egyptische nationaliteit bezit."

In het verzoekschrift voert verzoeker weliswaar kritiek op de beoordeling in de bestreden beslissing inzake zijn nood aan internationale bescherming ten aanzien van Egypte, doch hij ontkent nergens dat hij daadwerkelijk de Egyptische nationaliteit bezit. Waar verzoeker betoogt als volgt: "Het CGVS verabsolueert het documentverlies zonder enige proportionele afweging of rekening te houden met compenserende elementen, zoals familiale documenten, de UNRWA-registratie en de afgelegde verklaringen. Zo motiveert het CGVS niet concreet waarom geen alternatieve geloofwaardige verklaring kan volstaan (bijv. angst, druk of misinformatie). Uit de nota van het persoonlijk onderhoud blijkt bovendien dat verzoeker wel degelijk consistente verklaringen heeft afgelegd, zie onder meer met betrekking tot zijn nationaliteitsverwerving en reisroute (zie nota gehoor CGVS d.d. 14.01.2026, p. 3–6).", dient vastgesteld dat verzoeker nalaat concreet te duiden op welke wijze de door hem voorgelegde documenten van zijn familie en zijn registratie bij UNRWA, dan wel zijn verklaringen over zijn nationaliteitsverwerving of zijn reisroute een ander licht zou werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Er wordt immers niet getwijfeld aan verzoekers Palestijnse herkomst en nationaliteit en evenmin aan die van zijn familie, noch aan zijn verklaringen over het verwerven van zijn Egyptische nationaliteit of zijn reisroute. Dat verzoeker verklaarde dat hij zijn Egyptisch paspoort verscheurde voor zijn aankomst in België, vormt echter wel degelijk een onaannemelijke handeling in het licht van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt toegelicht.

5.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming ten aanzien van Egypte. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:

"Vrees ten aanzien van Egypte:

Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming werd u gevraagd een overzicht te geven van de feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst, waarbij u antwoordde dat u bent gevlucht voor de oorlog. Vervolgens verwees u naar Egypte en verklaarde u dat u vreest er niet te kunnen werken of studeren, dat de medische behandelingen er te duur zijn en u er werd gediscrimineerd (zie administratief dossier – vragenlijst CGVS nummer 5). Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud stelt dat uw Egyptische nationaliteit u geen voordelen oplevert (CGVS p. 3), wordt u gevraagd om hierover duidelijkheid te scheppen en verklaart u dat u meer moet betalen dan andere Egyptenaren bij inschrijving in het hoger onderwijs of het nemen van een taxi, geen medische zorgen of ziekteverzekering krijgt, minder arbeidskansen krijgt en steeds als vreemdeling wordt behandeld (CGVS p. 4).

U heeft verschillende familieleden die in een huurwoning in Egypte wonen. Uw moeder heeft de mogelijkheid er te werken, maar doet dat niet. Uw vader kan er niet werken wegens administratieve redenen (CGVS p. 8). U stelt dat u niet kan werken in Egypte omdat de lokale werkgevers liever oorspronkelijke Egyptenaren in dienst nemen en geen immigranten (CGVS p. 9). U heeft in Egypte zowel valse als authentieke reisdocumenten aangevraagd (CGVS p. 9). U ging onder meer naar een officieel gebouw van de Egyptische overheid om uw paspoort aan te vragen (CGVS p. 5) en regelde een visum via een commercieel kantoor dat visa uitreikt voor o.a. buitenlandse voetbalmatches te kunnen volgen (CGVS p. 10). Doorheen uw persoonlijk onderhoud vertelt u aldus verschillende keren over uw familie, achtergrond, administratieve situatie en levensloop in Egypte. Daarbij maakt u, behalve de beweerde feiten van discriminatie en uitsluiting, geen

melding van elementen die een ernstig en reëel risico op een gegronde vrees tot vervolging kunnen inhouden.

Uit uw verklaringen dienaangaande blijkt dat uw asielmotieven niet leiden tot een ernstig en reëel risico op vervolging of ernstige schade zoals bepaald in de conventie van Genève. U brengt geen stavingstukken of andere geloofwaardige elementen naar voor die uw beweringen dienaangaande kunnen aantonen. Bovendien heeft u getracht bepaalde elementen omtrent de omstandigheden van uw verblijf in Egypte te verhullen (cfr. supra) waardoor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven ten aanzien van dit land allerminst kunnen worden aangenomen louter op basis van verklaringen die u niet verder staft.

In zoverre u aanhaalt dat aan uw familieleden de status van vluchteling werd toegekend, dient te worden benadrukt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze dient te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie in het land van herkomst en de individuele situatie van de verzoeker, zoals het hebben van één of meerdere nationaliteiten. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden onderzocht op z'n eigen merites waarbij het aan u is om op concrete manier aan te tonen dat u persoonlijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, quod non in casu.

[...]

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Uw Palestijnse identiteitsdocumenten zijn een aanwijzing voor uw Palestijnse nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet wordt betwist. De Palestijnse identiteitsdocumenten van uw familieleden zijn een aanwijzing voor hun nationaliteit en de familieband met deze personen, hetgeen in deze beslissing niet wordt betwist. Daarbij wordt opgemerkt dat het louter neerleggen van een Palestijns paspoort – en bij uitbreiding andere Palestijnse burgerlijke aktes – van uzelf of uw familieleden niet uitsluit dat u of uw familieleden daarnaast nog een andere nationaliteit en paspoort kunnen bezitten. Het Palestijns reisdocument van uw zus toont slechts aan dat zij een bepaalde reisweg heeft afgelegd en is niet relevant op uw individuele situatie. De UNRWA kaart toont slechts aan dat u geregistreerd bent bij het UNRWA agentschap. De UNRWA schooldocumenten staan niet op uw naam en zijn aldus niet relevant voor uw verzoek om bescherming. De huwelijksakte van uw grootouders toont slechts aan dat zij getrouwd zijn, hetgeen niet wordt betwist. Uw geboorteakte is slechts een indicatie voor de registratie van uw geboorte bij de Palestijnse autoriteit in Gaza, hetgeen niet wordt betwist. De Belgische verblijfstitel van uw tante toont slechts aan dat zij geldig in België verblijft, doch heeft geen impact op uw verzoek voor bescherming (cfr. supra). Het medisch attest toont hoogstens aan dat u verwondingen opliep in België, hetgeen niet wordt betwist. De bundels met documenten uit Gaza bevat stukken zoals water- en elektriciteitsfacturen uit Gaza, uw rijbewijs, documenten van het voormalige werk van uw vader en studiedocumenten van uw scholing in Gaza, doch zijn niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om bescherming en mogelijkheid tot terugkeer naar Egypte. Het beeldmateriaal van de penibele omstandigheden waarin uw familieleden in Gaza verblijven is evenmin relevant voor de beoordeling van uw verzoek om bescherming en mogelijkheid tot terugkeer naar Egypte. Het Egyptisch paspoort van uw moeder toont aan dat zij de Egyptische nationaliteit heeft.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker, onder verwijzing naar de bij zijn verzoekschrift (stukken 3-5) gevoegde landeninformatie, betoogt dat de situatie van Palestijnen erg kwetsbaar is daar zij er minder rechten hebben en structureel worden gemarginaliseerd, dient erop gewezen dat deze landeninformatie betrekking heeft op de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Egypte, terwijl verzoeker de Egyptische nationaliteit bezit (zie supra) en dus niet als een Palestijnse vluchteling die in Egypte verbleef. Meer zelfs, uit deze landeninformatie blijkt dat de Egyptische autoriteiten er in het algemeen weigerachtig tegenover staan om aan Palestijnse vluchtelingen de Egyptische nationaliteit toe te kennen in het licht van het beleid van de Arabische Liga dat Palestijnen de Palestijnse nationaliteit bezitten en op termijn naar hun land van herkomst zouden moeten kunnen terugkeren. Dat verzoeker desalniettemin de Egyptische nationaliteit kon bekomen, maakt dat hij zich wel degelijk in een andere situatie bevindt dan Palestijnen die als (kandidaat-)vluchtelingen in Egypte verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld dat de aan het verzoekschrift toegevoegde landeninformatie *in casu* niet relevant is om verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming ten aanzien van Egypte te beoordelen.

In zoverre uit de beschikbare landeninformatie zou blijken dat personen van Palestijnse origine met de Egyptische nationaliteit in Egypte gediscrimineerd kunnen worden, kan niet worden vastgesteld dat er actueel in Egypte sprake is van een veralgemeende groepsvervolgung ten aanzien van deze personen. Verzoeker dient zijn beweerde nood aan internationale bescherming dan ook *in concreto* aannemelijk te maken. Te dezen dient erop gewezen dat, om te oordelen of er sprake is van een vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, alle omstandigheden in rekening moeten worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. De *in casu* ingeroepen discriminatie is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals in de bestreden beslissing op omstandige en pertinente wijze wordt uiteengezet. Door in het verzoekschrift louter opnieuw te wijzen op de discriminatie waarvan hij als persoon van Palestijnse origine in Egypte stelt het slachtoffer te zijn geworden, werpt hij evenwel geen ander licht op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven.

Waar verzoekers advocaat ter terechtzitting foto's laat zien van verwondingen die verzoeker opliep en waarvan verzoeker verklaart dat hij nog steeds littekens heeft, dient erop gewezen dat verzoeker deze foto's niet heeft neergelegd. Bovendien kan er niet uit blijken waar of wanneer en in welke omstandigheden verzoeker deze verwondingen zou hebben opgelopen. Verder verklaart verzoeker ter terechtzitting dat hij in Egypte werd opgelicht door een machtig persoon aan wie hij geld leende. Hij stelt dat hij klacht indiende tegen deze persoon en een advocaat onder de arm nam. De betreffende persoon zou verzoekers advocaat hebben bedreigd opdat verzoeker zijn klacht zou intrekken, aldus verzoeker. Verzoeker maakte evenwel nooit eerder melding van dergelijk incident. Er kan bovendien niet worden ingezien waarom verzoeker omwille hiervan nood zou hebben aan internationale bescherming. Het gaat immers om een louter interpersoonlijk incident, waarvoor verzoeker bovendien een beroep kon doen op de Egyptische autoriteiten en een advocaat, hetgeen eens te meer aantoonde dat hij niet louter omwille van zijn Palestijnse afkomst dermate wordt gediscrimineerd dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van een nood aan internationale bescherming. Dit klemt des te meer waar verzoeker ter terechtzitting verklaart dat hij afstand wenst te doen van zijn Egyptische nationaliteit omdat het geen zin heeft deze nationaliteit te bezitten. Immers, het is zijn Egyptische nationaliteit die maakt dat zijn leven actueel niet dermate in gevaar is dat hij nood zou hebben aan internationale bescherming. Dat verzoeker van deze nationaliteit afstand zou doen, is geenszins ernstig en doet des te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming ten aanzien van Egypte. Waar verzoeker ter terechtzitting stelt dat alle incidenten samen een negatieve impact hebben op zijn mentale gezondheid, dient vastgesteld dat hij geen enkel medisch en/of psychologisch attest heeft voorgelegd ter staving van deze impact. Het betreft dan ook slechts een blote bewering.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief en rechtsplegingsdossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

5.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

5.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

5.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Egypte zou hebben gekend.

6.4. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest Elgafaji waar het Hof van Justitie van de Europese Unie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

Gelet op deze alomvattende benadering, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie **COI Focus Egypte. Veiligheidssituatie van 7 oktober 2024**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_egypte_veiligheidssituatie_20241007.pdf) blijkt dat Egypte in het verleden te maken kreeg met twee grotere golven van geweld: enerzijds de terreuraanslagen op het vasteland, en anderzijds een jihadistische insurrectie in Noord-Sinaï.

Verschillende “historische” terreurorganisaties die in het verleden aanslagen hebben gepleegd op het **Egyptische vasteland**, zoals Gama’a al-Islamiyya, Hassm, Leewa al-Thawra en Al-Mourabitoune, blijken heden niet meer actief te zijn en geen operationele activiteiten te ontplooiën. De Egyptische politie en veiligheidsdiensten zijn er immers in geslaagd een aanzienlijk aantal terroristische cellen te ontmantelen, in die mate dat het geweld op het Egyptische vasteland op een historisch laag niveau is teruggevallen.

Ongeveer tien jaar lang, van 2011 tot 2021, werd **Noord-Sinaï** geteisterd door een insurrectie van de terreurgroep Wilayet Sinaï, jihadistische rebellen die zich vanaf 2014 affilieerden met de terreurgroep van de Islamitische Staat. Een combinatie van een doorgedreven counterinsurgency-strategie door het leger, allianties met lokale tribale militieën, en in het laatste stadium van het conflict, het nemen van amnestiemaatregelen, heeft het Egyptische regime echter in staat gesteld om de activiteiten van Wilayet Sinaï in het gebied vrijwel volledig te elimineren. Vanaf 2021 begon Wilayet Sinaï uiteen te vallen, waarna de voornaamste leider van Wilayet Sinaï, Abu Hamza al-Qadi, zich in het najaar van 2021 overgaf aan de Egyptische veiligheidsdiensten. In februari 2023 verklaarde president Sisi dat het terrorisme in Sinaï verslagen was en het conflict daarmee beëindigd.

Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau sinds de laatste jaren, voornamelijk sinds het najaar van 2023, zowel in Noord-Sinaï als in de rest van Egypte, significant gedaald is. Heden is het geweld tegen de burgerbevolking bijna tot nul herleid en worden er nog nauwelijks terroristische incidenten opgetekend door ACLED. Wat betreft het actuele geweld, zijn er meldingen van hardhandig optreden van de politie en de veiligheidsdiensten tegen opposanten en sektarische incidenten gericht tegen de christelijke gemeenschap.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er in Egypte actueel een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch dat er sprake is van willekeurig geweld. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Egypte een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De Raad stelt vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare landeninformatie de verkeerde conclusies heeft getrokken. Bijgevolg wordt de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

6.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Egypte een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend zesentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER